Tekmeria

Vol 9 (2008)

γεγενῆσθαι. μνηύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκο-
λούθων περὶ μὲν τῶν Ἑρμῶν οὐδέν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων
περικοπαί τινας πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς καὶ
οἴνου γεγενησθαι. οὗτοι γὰρ οἱ ἀνὴρες οὐκ οἶδον ποιεῖται ἐν
οἰκίαις ἐφ' ὕβρει· ὦν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπητιώντο. καὶ
αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι
ἐμποδῶν ὅτι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προστάναι,
καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι, ἐμεγά-
λυνον καὶ ἐβόαον ἐπὶ δήμῳ καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ
ἢ τῶν Ἑρμῶν ἐπὶ τῷ δήμῳ. εἷη αὐτῶν ὅτι οὐ
μετ' ἐκείνου ἐπράχθη, ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ
ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. ὁ δ' ἐν τε
τῷ παρόντι κόσμῳ καὶ ἐν τῷ ἑταίρῳ καὶ ἐτοίμῳ ἦν
πρὶν ἐκπλεῖν ἀσμένους ἦν (ἤδη
γὰρ καὶ τὰ τῆς παλαιότητος ἐπεμνήσθητο), καὶ εἰ μὲν τούτων
τι εἴργαστο, δίκην δοῦναι, εἰ δ' ἀπολυθείη, ἄρχειν. καὶ
ἐπεμαρτύρετο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὴς ἀποδέχεσθαι,
ἀλλ' ἤδη ἀποκτείνειν, εἰ δ' αὖτις, καὶ ὅτι σωφρονέστερον εἷη
μὴ μετὰ τοιαύτης αἰτίας, πρὶν διαγνώσι, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ
τοσοῦτῳ στρατεύματι. οἱ δ' ἐχθροὶ δεδιότες τό τε στράτευμα
μὴ εὖνουν ἔχρη, ἦν ἤδη ἀγωνίζεται, ὅ τε δῆμος μὴ μαλα-
κίζεται θεραπεύων ὅτι δι' ἐκείνον οἱ τ' Ἀργεῖοι ξυνεστράτευον
καὶ τῶν Μαντινέων τινές, ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον, ἄλλους
ρήτορας ἐνιέντες οἱ ἔλεον αὐτὸν μὲν πλεῖν αὐτὸν καὶ μὴ
κατασχεῖν τὴν ἀναγωγὴν, ἐλθόντα δὲ κρίνεσθαι ἐν ἡμέραις
ῥηταῖς, βουλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς, ἦν ἔμελλον ῥῶον
αὐτοῦ ἀπόντος ποριεῖν, μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγω-
νίσασθαι. καὶ ἔδοξε πλεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην.
Μετὰ δὲ ταῦτα θέρους μεσοῦντος ἤδη ἡ ἀναγωγὴ ἐγίγνετο

Τὸ χρονικὸ πλαίσιο τῆς συνθήκης Ἐλευθερναίων καὶ Ραυκίων

Γ. Ζ. ΤΖΙΦΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/tekmeria.220](https://doi.org/10.12681/tekmeria.220)

To cite this article:

ΤΖΙΦΟΠΟΥΛΟΣ Γ. . Ζ. (2008). Τὸ χρονικὸ πλαίσιο τῆς συνθήκης Ἐλευθερναίων καὶ Ραυκίων. *Tekmeria*, 9, 217–218.
<https://doi.org/10.12681/tekmeria.220>

Τὸ χρονικὸ πλαίσιο τῆς συνθήκης Ἐλευθερναίων καὶ Ραυκίων

Ἡ συνθήκη Ἐλευθερναίων καὶ Ραυκίων εἶναι ἡ πρώτη μαρτυρία γιὰ πολιτικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Κρητικῶν πόλεων, ἡ διάρκεια τῶν ὁποίων ἦταν μάλλον σύντομη. Εἶναι ἀβέβαιο ἐὰν ἡ συνθήκη ὑπῆρξε ἐνεργή. Ἡ ἀνησυχία καὶ οἱ φόβοι τῆς Ραύκου γιὰ τὴν στάση τῶν γειτόνων τῆς, κυρίως τῆς Κνωσοῦ στὰ Βορειοανατολικά καὶ τῆς Γόρτυνος στὰ Νοτιοανατολικά, δὲν ἦταν ἀβάσιμες. Τὸ 167/6 π.Χ. ἡ Κνωσὸς καὶ ἡ Γόρτυς ἔγραψαν τὸ τελευταῖο κεφάλαιο τῆς ἱστορίας τῆς Ραύκου· ἀποφάσισαν νὰ τὴν ἐξοντώσουν καὶ τὸ ἐπόμενο ἔτος μοίρασαν τὴν γῆ τῆς μεταξὺ τους (Chaniotis, *Vert. kret. Poleis*, 296-300, ἀρ. 44). Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐξόντωσή τῆς ἡ Ραῦκος, ποὺ τοποθετεῖται στὸ σημερινὸ χωριὸ Ἰ. Ἀγ. Μύρωνα,¹ ἐμφανίζεται δύο μόνον φορὲς στὸ προσκήνιο, καὶ τίς δύο σὲ σχέση μὲ τὴν Κνωσὸ· τὴν πρώτη ὡς μέλος τοῦ συνασπισμοῦ ποὺ συγκρότησε ἐκεῖνη, καὶ τὴν δευτέρη ὡς σύμμαχος τῆς Γόρτυνος ἐναντίον τῆς Κνωσοῦ. Ἡ πρωϊμότερη ἐμφάνισή τῆς εἶναι στὴν συνθήκη τῆς Κνωσοῦ καὶ τῶν συμμάχων τῆς μὲ τὴν Μίλητο, ποὺ χρονολογεῖται στὸ 259-250 π.Χ. Προκύπτει ὅτι οἱ δεκαεννέα πόλεις ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἐπιγραφή ὡς σύμμαχοι τῆς Κνωσοῦ, μεταξὺ αὐτῶν τῆς Ραύκου, τῆς Ἐλεύθερνας καὶ τῆς Ἀξοῦ, θὰ πρέπει νὰ εἶχαν συνάψει συνθήκες μὲ τὴν Κνωσὸ πρὶν ἀπὸ τὸ 260 π.Χ. (βλ. Chaniotis, *Vert. kret. Poleis*, 248-449, ἀρ. 79 καὶ 281-285, ἀρ. 40). Τὴν μαρτυρία γιὰ τὴν δευτέρη ἐμφάνιση τῆς Ραύκου παρέχει ὁ Πολύβιος (22.15.1-6)· ὁ ἱστορικὸς συνδέει τὴν ἐπίθεση τῆς Γόρτυνος ἐναντίον τῆς Κνωσοῦ μὲ τὴν ἀφαίρεση ἀπὸ τὴν Κνωσὸ τῆς γῆς δύο πόλεων, τῆς Λυκάστου καὶ τοῦ Διατονίου, καὶ τὴν παραχώρησή τους στὴν Ραῦκο καὶ στὴν Λύττο ἀντιστοίχως. Ἡ συνθήκη, χρονολογούμενη εἴτε στὸ 200-189 εἴτε στὸ 216-204 π.Χ., παραμερίστηκε σύντομα ἀπὸ ἕνα νέο διακανονισμό, ὁ ὁποῖος ἐπιτεύχθηκε τὸ 184 π.Χ. μὲ τὴν παρέμβαση τοῦ Ρωμαίου πρεσβευτῆ

1. Γιὰ τὴν Ραῦκο βλ. τὸ λῆμμα τῆς P. Perlman στὸν τόμο, *An Inventory of Archaic and Classical Poleis*, M. H. Hansen, Th. H. Nielsen (eds.), (Oxford 2004) 1185, ἀρ. 986.

Ἀππίου· σύμφωνα με τὸν διακανονισμό αὐτὸ ἡ γῆ τῶν δύο πόλεων ἐπιστράφηκε στὴν Κνωσό (Chaniotis, *Vert. kret. Poleis*, 264, ἀρ. 29 καὶ 281-285, ἀρ. 40).

Τὰ διαθέσιμα τεκμήρια εἶναι πενιχρὰ καὶ συγκεχυμένα, δίδουν ὅμως μία ζωηρὴ εἰκόνα τῶν εὐμετάβολων πολιτικῶν σχέσεων τῶν Κρητικῶν πόλεων καὶ τῆς ἐφήμερης φύσης τῶν συνθηκῶν ποὺ συνάπτοντο μεταξὺ τους. Ἐκεῖνο ποὺ ἐκπλήσσει εἶναι ὅτι ἡ Ραῦκος ἐπέλεξε νὰ συνάψει συνθήκη μετὰ τὴν Ἐλεῦθερνα, ἐνῶ ὁ ἄμεσος πρὸς τὰ δυτικὰ γείτονάς της ἦταν ἡ Ἀξός (ἐκτὸς καὶ ἂν ἡ Ραῦκος εἶχε συνάψει ἀντίστοιχη συνθήκη καὶ μετὰ τὴν Ἀξό, ἡ ὁποία δὲν ἔχει σωθεῖ). Ἡ Ἐλεῦθερνα, πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ραῦκο καὶ ὁμορὸς τῆς Ἀξοῦ πρὸς τὰ δυτικὰ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ 260 π.Χ., ὅταν ἡ Ἰδία, ἡ Ραῦκος καὶ ἡ Ἀξὸς πῆραν μέρος στὴν συμμαχία τοῦ συνασπισμοῦ τῆς Κνωσοῦ μετὰ τὴν Μίλητο, εἶχε συνάψει συνθήκη μετὰ τὴν Κνωσό (Chaniotis, *Vert. kret. Poleis*, 190-195, ἀρ. 6· τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι πιθανώτατα συνθήκη μεταξὺ τῆς Ἐλεῦθερνας καὶ τῆς Κνωσοῦ καὶ ἴσως εἶναι αὐτὴ ἡ συνθήκη ποὺ ὑπονοεῖται στὸ κείμενο τῆς συνθήκης Μιλήτου καὶ Κνωσοῦ καὶ τῶν συμμάχων της.) Ἡ συμμαχία τῆς Ἐλεῦθερνας μετὰ τὴν Κνωσό ἔληξε τὸ 220/219, ὅταν ἡ Πολυρρόνια ἀνάγκασε τὴν Ἐλεῦθερνα, τὴν Κυδωνία, καὶ τὴν Ἀπτέρα νὰ ἀκολουθήσουν τὸν συνασπισμὸ τῆς μετὰ τὴν Λύττο κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὀνομαζομένου πολέμου τῶν Λυττίων (Πολ. 4.55.4· Chaniotis, *Vert. kret. Poleis*, 450-451, ἀρ. 81-82). Εἶναι μᾶλλον ἀπίθανο νὰ εἶχε συνάψει συνθήκη πρὶν ἀπὸ τὸ 220-219 ἡ Ἐλεῦθερνα μετὰ τὴν Ραῦκο, στὴν ὁποία θὰ ἐγγυᾶτο τὴν ἀσφάλεια τῶν συνόρων τῆς Ραύκου ἀπὸ πιθανὴ ἀπειλὴ τῆς Κνωσοῦ. Ἐὰν ἡ συνθήκη δὲν ἔγινε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου τῶν Λυττίων, τότε θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπακόλουθο τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὅταν ἡ Ραῦκος βρέθηκε στὸ μέσον τῆς ἀντιπαραθέσεως Κνωσοῦ καὶ Λύττου πρὶν ἐξοντωθεῖ τὸ 167/6 π.Χ.

Summary

In the new treaty between Eleutherna and Rhaukos, Eleutherna agrees to guarantee Rhaukos' borders against Knossos. Such an agreement probably had been reached either when the Knossian coalition, in which Eleutherna and Rhaukos participated, broke down sometime after its formation (260 BC) and during the so-called Lyttian War (220-219 BC), or during this war's aftermath, when Rhaukos was caught in the middle of the struggle between Knossos and Gortyn, before it was annihilated in 167/6 BC.